

TESTIMONI MAREA PENSIONISTA

Primer contacte

Va ser abans de la pandèmia, l'estiu del 2019. Estava fent el Camí de Sant Jaume i vaig arribar a Castro Urdiales. A la plaça Major del poble hi havia un grup de jubilats, amb armilles taronges que cridaven consignes:

- Así, así, ni un paso atrás, esta batalla la vamos a ganar
- Gobiérne quien gobierne, las pensiones se defienden
- El pueblo unido, jamás será vencido
- Pensiones públicas Sí, privadas, No
- De Norte a Sur, de Este a Oeste, la lucha sigue, cueste lo que cueste
- La lucha es el único camino

En aquells moments, encara treballant, no em pensava que pocs anys després jo també en participaria d'aquestes reivindicacions. Ara sé que era un dilluns, perquè les Marees Pensionistes surten al carrer cada dilluns a tot l'estat espanyol, passi el que passi, faci fred, faci calor...

La pandèmia del 2020

Em vaig jubilar durant els temps difícils de la pandèmia. Va ser una època de desert, d'impàs, d'inacció. Vaig anar fent un cert replantejament. Fins aleshores gran part del meu compromís passava per la feina i tot de cop no en va quedar res, ni de la feina, ni en la jubilació recent estrenada. Calia seguir en acció militant, però com? On? Amb qui? En què? Des de l'aïllament de les restriccions de la Covid es feia complicat.

Incorporació a la Marea Pensionista. Març del 2021

Amb distància, mascareta i desplaçaments a peu o en bici em vaig anar acostant al moviment pensionista, a la plaça Universitat, cada dilluns de 10 a 11 del matí. Era i soc un més, amb el nivell de compromís més baix: presència i prou en aquella hora setmanal.

I per què s'activa entre 10 i 11 aquesta moguda? Respon a la realitat de molts jubilats i jubilades: els nets; cal portar-los al col·le a les nou, arribar a la convocatòria de cada dilluns i marxar a quarts d'onze per anar a recollir els nets altre cop al col·le. Certament, mai havia conegut una lluita tan sostinguda com la de la Marea Pensionista cada dilluns. Ni tan extensa, a totes les poblacions grans de l'estat. I m'hi vaig adherir, en uns moments en què ajuntar-se massa gent era perjudicial per a la salut. Però era el que hi havia per poder seguir intentant canviar el món des d'una perspectiva de lluita de la classe obrera.

També va ser recuperar en aquells moments una dimensió col·lectiva i militant que havia perdut.

I per què m'hi vaig apuntar?

Havia de reprendre un compromís militant en aquesta nova etapa de la meua vida: la jubilació, ni que fos un compromís irrisori i mínim.

Havia de seguir ajudant a construir el Regne segons el pla de Déu, i això passava i passa per defensar allò públic, per a tothom en uns temps en què el neoliberalisme ho vol privatitzar tot en detriment d'una majoria i especialment dels més desafavorits.

Com diem en el Parenostre: «Faci's la vostra voluntat (de justícia) així en la Terra com es fa en el Cel». Així de senzill, no calen més complicacions.

La Marea no només defensa les pensions públiques i dignes sinó que és solidària amb d'altres marees, col·lectius, organitzacions i sindicals que lluiten per la sanitat, els serveis socials i assistencials, d'habitatge, d'ensenyament, de la pau, etc. La Marea Pensionista és solidària amb el conjunt de treballadors i treballadores, en el sentit que la lluita d'avui influeix en la seva jubilació futura.

Tots som classe obrera, treballadors en actiu, aturats i pensionistes, en el benentès que són lluites compartides.

El fet de participar del Secretariat de la Pastoral Obrera de Barcelona i ser militant de l'ACO m'han ajudat a acostar-me al moviment pensionista.

Puc afirmar que la Classe Obrera existeix avui i que la lluita de classes continua, per més que el sistema neoliberal intenti amagar-ho.

La lluita reivindicativa de les Marees Pensionistes

Aquesta gent porta cinc o sis anys organitzant-se i sortint al carrer cada dilluns i d'altres dies de la setmana en què hi ha mogudes, de pensions o d'altres temes.

No són gaires, però son brases enceses, que algun dia es poden convertir en un foc reivindicatiu majoritari.

Tot i ser pocs i en molts llocs, la Marea Pensionista està influent en decisions dels governs de torn.

El 8,5 de pujada de les pensions no és casual, respon entre d'altres motius a aquesta pressió.

La privatització del sistema de pensions no ha avançat gaire, també respon a aquesta pressió sostinguda.

Certes organitzacions sindicals disposades a signar veritables disbarats encaminats a la privatització, ara s'ho repensen.

La lluita sostinguda des del carrer està influent, poc, però influeix.

Quines són les reivindicacions que plantegen les diferents marees pensionistes?

- Defensa de les pensions públiques enfront dels intents de privatitzar-les.
- Millora de les pensions mínimes equiparant-les al SMI.
- Manteniment del poder adquisitiu de les pensions i dels salaris dels treballadors.
- Frenar les embranzides del neoliberalisme i dels governs de torn per endarrerir l'edat de jubilació i les traves que posen per poder fer un càlcul de pensions dignes.
- Acabar amb la «bretxa» de gènere que hi ha entre les pensions de moltes dones i les dels homes, especialment les de viduïtat i no contributives, que afecten i precaritzen les dones pensionistes.
- Trencar el silenci informatiu sobre els passos que s'estan fent per privatitzar el sistema de pensions.
- Auditoria dels comptes de la Seguretat Social en les darreres dècades per esbrinar en què s'ha gastat el fons de pensions que fa uns anys estava ple. El Parlament espanyol va aprovar per llei que s'havia de fer l'auditoria, però el govern no la fa, tot i estar-hi obligat.
- Lluita contra la construcció de relats en que es diu que el sistema de pensions públiques no és factible. Si no fos factible, què hi fan les entitats financeres darrera del fons de pensions per administrar-lo elles?
- Defensa de tot allò públic i solidari: sanitat, educació, habitatge, renda mínima, residències dignes, renda mínima, pau, etc.
- Solidaritat de classe amb els treballadors en actiu, amb feina o sense, immigració, etc. Tots som classe obrera, jubilats o en actiu, l'adversari és el mateix. La idea és sumar esforços. La lluita de la Marea és solidària perquè influeix en els futurs jubilats.
- Solidaritat internacional amb totes les lluites que hi ha, i de les que la premsa no se'n fa ressò, però que existeixen: França, UK, Dinamarca, Grècia, Perú, etc.
- Intent de sumar esforços amb tothom, cosa que costa molt, difícil.

El ritual de cada dilluns

L'acte dels dilluns té el seu ritual, gairebé litúrgic. Tot comença puntual amb consignes que crida la Conxi. Tot seguit es fa lectura del comunicat setmanal de la COESPE, la Coordinadora estatal de Pensionistes. Noves consignes. Prenen la paraula diversos representants de col·lectius i de marees. Més consignes. En Ramon pren la paraula i fa el «sermó» analitzant la situació de la setmana, a nivell local, català i internacional, moment en què es fa silenci per escoltar l'anàlisi. Finalment acabem amb un cant. Fins fa uns mesos la cerimònia acabava amb un poeta que recitava versos de Miguel Hernández, però es va morir, i ara no tenim poeta. Alguns dilluns se surt en manifestació a reivindicar coses a Hisenda, a la Generalitat, Banc d'Espanya, Seguretat Social, al Parlament, o bé

en solidaritat de lluites com la dels universitaris o la solidaritat amb la lluita del poble francès davant el seu consolat, per posar uns exemples. Cant final
Cada dilluns, a les diferents localitats i barris hi ha la mateixa moguda. Però el darrer dilluns de cada mes ens trobem tothom a la Plaça Universitat, i som més gent.

Les persones, un tresor

Una lluita sostinguda permet observar i contactar amb persones. Jo, recent jubilat, sobretot observo. I em quedo impressionat per l'edat de moltes persones, que segueixen en la lluita després de tota una vida lluitant. Hi ha gent que per edat van ser lluitadors antifranquistes, d'altres tenen un dilatat historial de lluita reivindicativa en diferents col·lectius, organitzacions i sindicats.

Impressiona. I també hi ha persones anònimes com una dona gran que ve cada dilluns amb un cotxet on hi porta un gos, o un senyor que ve amb el seu vehicle de mobilitat, d'altres amb bastó i fins i tot alguna crossa. No tothom està tan «tocat», però impressiona.

L'esperit de lluita es manté viu, malgrat l'edat. De fet en aquest moments no hi ha cap altra lluita sostinguda en el temps com és la de les Mareas Pensionista, un temps en que les lluites són escasses. En gran part és una lluita solidària de la que se'n beneficiaran en el futur, els que ara estan en actiu; al cap i a la fi gran part del col·lectiu pensionista té la seva situació relativament estable, són els que venen pel darrera els que ho tenen difícil.

Per a mi un dels tresors especials és trobar-me a la Plaça amb els germans de la GOAC, en una lluita compartida en que tots ens coneixem i som allà cada dilluns. No només ens trobem en l'àmbit de la Pastoral Obrera, sinó que en l'acció i això és un tresor.

Aquest curs s'han incorporat dos militants de l'ACO recent jubilats, la Carme i el Toni i som més a compartir.

Nivells de compromís

El nivell mínim és mantenir la constància d'acudir tots els dilluns que es pot a fer presència, a fer «bulto». El meu grau de compromís militant és només aquest. Irrisori i insignificant, però alhora important.

Un altre nivell és adscriure's a una marea de localitat i estendre el moviment a cada lloc. Això comporta temps i organització, no només aparèixer els dilluns: recollida signatures, parlar amb la gent que passa per carrers, etc..

Hi ha gent que hi té una dedicació forta, i que organitza tot plegat. I té mèrit la cosa, ja que es tracta d'un moviment assembleari, que no disposa de seu pròpia, ni d'una infraestructura. Però alhora és la base de la independència del moviment pensionista, no lligat a subvencions de les administracions, ni dependent de cap organització sindical ni partit.

Crida a la participació

Qui vulgui es pot afegir a aquesta lluita, des del nivell mínim de compromís, passant per la Plaça Universitat a fer «bulto» els dilluns que pugui, de 10 a 11 del matí.

Podem canviar la realitat, ni que sigui en petites porcions, amb la nostra presència. La lluita per la justícia, per fer el Pla de Déu, es pot fer, entre d'altres moltes maneres, a la Plaça Universitat els dilluns. Qui s'hi vulgui afegir serà benvingut/da. Sortir enfora, es pot concretar de moltes maneres, una és aquesta, i no demana massa temps ni dedicació.

Jaume Gubert